

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Βλέποντες τὴν πανταλὴ ἀδιαφορίαν τῆς Κυβερνήσεως περὶ τὰς ναυτικὰς παρασκευάς, ὑποθέτομεν ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ ὑπουργείου ἐπίτηδες διώρισεν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν τὸ νῆπιον Γεώργιον Βούλγαρον, διὰ νὰ φιλοτιμηθῇ τὴν Εὐρώπην νὰ γίνῃ γκυοβερνάτζα τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ κ. Φιλίμων ἐν τινι τῶν τελευταίων ἀρθρῶν τοῦ αἰώνου ἐκφράζει ἐντέχνως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς πτυχιούχος, ὡς λέγει, τῆς ὑπουργικῆς. Νομιζομεν ὅτι προηγουμένως δεόν νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ τυχιούχος, νὰ εὕρῃ δηλαδὴ τὴν τύχην του, ἥτις θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ἔδος πρὸς τὴν ὑπουργείαν, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπουργείαν ὡς ἔδδον διὰ τὴν τύχην του.

Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ *Καλαὶ Τέχναι* μεταξὺ τῶν εἰδικῶν περὶ τὸ ζήτημα τοῦ θεάτρου ἀναγγέλλει καὶ τοὺς διευθυντὴν τοῦ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας σιδηροδρόμου κ. φιλοποίμενα Παρασκευαΐδην.

Φαίνεται ὅτι ἡ περὶ τὰ θεατρικὰ εἰδικότης τοῦ κ. Παρασκευαΐδου ἐγνώσθη ἀπὸ τὰς σκηνὰς αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὸν σιδηροδρόμον, ὡς τοῦ Τερνῶ, καὶ ὅταν μὲ δέκα βαγόνια ζητοῦν νὰ καταθάσσουν ὑπερμυρίους ἀπὸ Ἀθηναίων εἰς Φάληρον.

Καὶ ἐνῶ κηρύσσεται εἰδικῶς εἰς τὰ θεατρικὰ ὁ κ. Ἀντωνιάδης τοῦ Πειραιῶς, δὲν πρόσλαμβάνεται ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν σύνταξιν τῶν *Καλῶν Τεχνῶν* ὁ θεατρικώτατος Ἀλεξάνδρος Λεονάρδος, ὅστις εἶναι ὅλος σκηνῆ καὶ θεάτρον εἰς περιπατῶν εἴτε ὁμιλῶν ἢ μεταφράζων ἢ ἀναβιβάζων τοὺς Πειραιῶς καὶ διδάσκων τοὺς Κατασκόπους, ἢ μεταμορφωμένος εἰς Γεροπολιτὴν ἢ ἐπὶ τέλους μὲ φουτάνια τῆς Βρασιλιανῆς. Γνωρίζει ἀπ' ἔξω ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τοῦ θεάτρου, ἀπὸ τοῦ τραγικωτέρου μέχρι τοῦ κωμικωτέρου, ἐναλλοξ δύνата νὰ γίνῃ διπλωμάτης, ἀμορῶς, φηδιούργος, ζεβζένης, ἀγριος, χαλθαδζης. Τοιοῦτος θεατρι-

κὸς θεσαυρὸς ἔπρεπεν ὧ, δοκὸς νὰ παρῶσ αἰθῆ εἰς τοὺς δερβαλοῦς τοῦ Παπᾶ Νικόλα τῶν *Καλῶν Τεχνῶν* καὶ τὸν πῆρε γιὰ καρφοβελόνην;

Ἡ Ἑλλὰς βγάζει σῦκα, ἑλγαῖς, σταφίδα, βαλανίδια, ὀλίγους ὄνους καὶ πολλοὺς ὑπουργούς. Τὸ κλίμα τῆς χρησιμεύει ὡς εἶδος φελιάσματος εἰς πάντα θνητόν, ὅστις ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μὲ πτυχίον διπλωματικὸν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν δύο πρόφην πρέσβεις εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, ὁ Γούλιος Φερδὶν καὶ ὁ κ. Γισσῶ, ὁ μὲν ἀναβιβάζεται εἰς πρωθυπουργὸν τῆς Γαλλίας καὶ ὁ ἄλλος προαλείφεται εἰς ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν. Ἡ Ἑλλὰς ἐξάγει σῦκα, ἑλγαῖς, σταφίδα, βαλανίδια, ὀλίγους ὄνους καὶ πολλοὺς ὑπουργούς.

Ἐν Γαλλίᾳ οἱ δασκάλαι γίνονται ὑπουργοί· ἐδῶ εἰ ὑπουργοί μας ἔχουν ἀνάγκην δασκάλων. Ὁ Βούλγαρὸς μας ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ Σχολαρχεῖον, ἔχων συμαθητὰς τοὺς συναδέλφους τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

ΑΝΑΦΟΡΑ.

Ἐξοχώτατοι πρωθυπουργοὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων,

Πληροφοροῦμαι παρὰ τοῦ συναδέλφου κ. Φιλίμωνος ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁμοῦσιν οἱ στόλοι σας εἰς Βουλὸν καὶ Πρεβεζαν, προσκαλουμένης τῆς Ἑλλάδος νὰ καταλάβῃ τὰς ἐπιδικασθείσας αὐτῇ ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως χώρας.

Πρὸς Θεοῦ! Ἀναβύλλετε τὴν ἐκτέλεσίν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπὶ δύο ἀκόμη μῆνας, ὅτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ πέσῃ τὸ ἐνεστώσ ἀγριον ὑπουργεῖον καὶ ἀναλάβῃ πάλιν τὴν διοίκησιν τοῦ τόπου ἡ γλυκυτάτη κυβέρνησις τοῦ κ. Κουμουνοῦ.

Εἰμαι, ἐξοχώτατοι πρωθυπουργοί, δημοσιογράφος καὶ μεσίτης φυσιογλίων. Εὐρίσκω τὰ ἐφθνήτερα καὶ τὰ καλλίτερα τοῦ τόπου φυσέκια, διότι τὰ φυσέκια αὐτὰ οὐδαμοῦ ὑπάρ-

χουν. Άλλα τὰ εὐρίσκω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, ἅμα ἐξαπα-
λισθῆ ἢ προμήθειά μου.

Γνωρίζω τὰ φιλόφροντα ὑμῶν αἰσθήματα, ἔχω δι' ἑλ-
πίδος ὅτι δὲν θέλετε ἰδικῆσαι πτωχὸν δημοσιογράφον οἰ-
κογενειάρχην, μὴ στέργοντες ν' ἀναβάλλητε ἐπὶ δύο μόνον
μῆνας τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως.

Πρόθυμος εἰς ὅλα
Γεώργιος Σιβετιανίδης,
Τηλέγραφος.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἐάν ἤμην κυβέρνησις, θὰ διέτασσον, ἄπαξ τοῦ μηνὸς νὰ
φλεβοτομῶσι τοὺς ἰσραεῖς. Μάλιστα, ἄπαξ τοῦ μηνός, μία
καλὴ φλεβοτομία χάριν τῶν χρηστῶν ἡθῶν.

Τί λέτε, κόριε Δαμαλᾶ;

Flaubert.

Ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων
ἔπαιτε παρὰ τῶν διδασκαλιστῶν ὡς προσόντα :

ἡλικίαν ὄριμον καὶ πείραν.

*Ἄν δέ ποτε μετασχηματισθῆ εἰς Σύλλογον πρὸς διάδο-
σιν τοῦ ἑλληνικοῦ φύλου, τότε θ' ἀπαιτῆ ὡς προσόντα :

ἡλικίαν ἄωρον καὶ ἀπειρίαν.

Σ' τὸν πλάστη μας ἐφάνηκε κόσμους πολλοὺς νὰ πλάσῃ
Τὴ φύσιν ἐρωτεύθηκε, τὴ φίλησε σ' τὰ χεῖλιά
Κ' εὐθύς ἡ φύσιν γέννησε κ' ἔκαμψε ἀστέρια χίλια
Καὶ κόσμοι ποῦν' ἀμέτρητοι—Ἄυτό κελοῦνε πλάσι.

ΚΡΙΤΙΚΗ.

Τὸ κύνειον ἄσμα τοῦ κ. Παράσχου ἦτο ὁ *Βικτωρ τῶν*
Ἑμμανουήλ τὸ πρῶτόν του χήνειον, μεθ' ὃ ἀρχίζει τὸ
κατρακύλημα—εἶναι ἢ πρὸς τὸν Πασανάντην ψιδή. *Ἄν ὁ
σοσιαλιστὴς μαγεῖρος ἀπέτυχε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Οὐμβέρ-
τον, ἐπέτυχεν ὁμοίως νὰ λαβώσῃ τὴν Μοῦσαν τοῦ κ. Παρά-
σχου, ἥτις ἔκτοτε εἶναι *παλαβομένη*.

Τὸ μυθιστόρημα ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν προτελευταίαν δε-
καετηρίδα ὁμοίως γῆν, τῆς ὁποίας ἕνεκα συνεχῶς καλ-
λιεργεῖται ὄλαι αἱ λιπαραὶ οὐσαὶ ἐξηντηλήθησαν καὶ ἥτις
εἶχε καταστήσει ἀνεπίδεκτος πάσης φυτείας. Ἐπειδὴ ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ γεωργοὶ καταφεύγουν εἰς τὴν μέ-
θοδον τῶν λιπασμάτων, κοπρίζοντες τὴν γῆν, καὶ ὁ Ζολᾶ,
αὐτοὺς μιμούμενος, εἰσήγαγε τὴν μέθοδον τῶν λιπασμάτων
εἰς τὸ μυθιστόρημά του. Ἐντεῦθεν ἡ παρ' αὐτῷ ἀνάμιξις
παραδεισίων σελίδων μετ' ἀφορῆτον ὀνθολογίας.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄδμματος ταξιδεύων μετ' τὸν υἱόν του εἰσέρχονται εἰς
μαγειρεῖον νὰ πάρουνε μία σοῦπα. Ὁ υἱὸς ἀφοῦ ἤρχισε νὰ

τρῶγῃ ἐπεθύμησε λεμόνι καὶ πηγαίνει μίαν στιγμὴν ἐξω.
Ὁ σκύλος τοῦ ἀομμάτου ἐπωφελεῖται τὴν ἀπουσίαν τοῦ
υἱοῦ καὶ ἀρχίζει ὑπὸ τὴν μύτην τοῦ κυρίου του νὰ ροφᾷ
τὴν σοῦπα. Ὁ ἀόμματος, ἀκούων τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ κρο-
τάλισμα τῆς γλώσσης, ἀπλώνει τὸ χεῖρι του νὰ δῇ ποῖος εἶ-
ναι, καὶ ψάων τὴν κεφαλὴν τοῦ σκύλου λέγει ἀποτεινόμε-
νος δῆθεν πρὸς τὸν υἱόν του :

— Γιατί τώρα νὰ βγάλης τὸ καπέλλο σου καὶ νὰ τρῶς
χωρὶς κουτάλι ;

Ὁ ΕΞ βλέπων μίαν πελὺ λιγνὴν ἐσκέφθη ὅτι ὅταν εἶ-
ναι μόνον μετ' τὴν ποικαμίαν τῆς θὰ ὁμοιάζῃ ἀσπρόβουχο
τὸ ὅποιον ἔβαλαν νὰ στεγνώσῃ ἐπάνω σ' ἓνα ξύλο.

*Ἡ Κυρία Α. ἔχασε τὸ σκυλάκι τῆς καὶ εἶναι ἀπαρηγό-
ρητος. Εἰς ἓκ τῶν φίλων τῆς θέλων νὰ τὴν παρηγορήσῃ
τῇ ἔλεγε :

— Γνωρίζω, Κυρία μου, ἓνα σκύλον ὅστις ἐχάθη καὶ
ὁμοίως μετὰ ἐν ἔτος ἐπανῆθεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν
εἰς τοὺς Παρισίους.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ζητεῖται ἐφημερὶς πρόθυμος νὰ δημοσιεύῃ ἄρθρα σπου-
δαῖα τοῦ κ. Μετλάου Νεγρεπόντη περὶ ὅλων τῶν πολιτεια-
κῶν ζητημάτων, χωρὶς νὰ ἐπιφέρηται οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν
εἰς τὴν σύνταξιν, τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον
ἀλληλουχίαν τῶν ἰδεῶν τοῦ γράφοντος.

Οἱ προσφερόμενοι παρακαλοῦνται νὰ σημειώσωσι καὶ τοὺς
ἔθρους τῆς παραδοχῆς.

*Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ἄρχεται ἡ κατὰ Κριτικὴ δημοσίευσιν **φιλολογικοῦ πα-**
ραρτήματος τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς ανεξαρτήτου
περιοδικοῦ συγγράμματος ὑπὸ τὸν θεσπέσιον τίτλον

ΣΑΠΦΩ

Ἰδιαιτέραι ἀγγελίαι διατυποῦσαι τὸ πρόγραμμα τῆς
«Σαπφῶς» ἐξεδοθησαν, διανεμηθησόμεναι τοῖς φίλοις
τῶν Καλῶν Γραμμάτων πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν.

**ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟΝ
ΜΑΙΦΑΡΤ;**

Εἶναι τώρα μεγαλοπρεπῆς ἐνθρονισμένος ἐπὶ τριῶν ὁδῶν,
Ἑρμοῦ, Βουλῆς καὶ Πετραῖης, παραπλεύρας τοῦ
καταστήματος τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς *Μινιέρβας*.
Δὲν εἶναι πλέον ἐμπορικόν, εἶναι παράδεισος.

ΕΧΕΙ, ΕΧΕΙ, ΕΧΕΙ,

ὅ,τι φαντασθῆ ἢ φαντασία σας, δι' ὅλας τὰς τάξεις, δι' ὅλα
τα βαλάντια καὶ δι' ὅλας τὰς πραγματικὰς ἢ εἰκαστικὰς
ἀνάγκας.

ΕΝΘΥΜΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΜΑΙΦΑΡΤ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ Ο ΝΕΟΓΑΜΒΡΟΣ.

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ Σπυρ. Ταβουλάρης
ΣΜΑΡΑΓΔΗ Σοφία Ταβουλάρη
ΜΑΡΚΟΣ Γεώργιος Νικηφόρος

Ἡ Σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

(Δωμάτιον εὐπρεπῶς διασκευασμένον. Ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα μικρά.
Ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνες τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21,
κονηγητικὸν ὄπλον καὶ ὠρολόγιον).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΜΑΡΑΓΔΗ, ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Καὶ τέλος πάντων δὲν μοῦ φεύγεις ἀπ' ἐδῶ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Μὰ ἄφες με, σοῦ λέγω . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Εἶν' ἀδύνατον.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Ἄ! μὰ ἐσὺ, γυναῖκα, τὸ παράκαμψ.

Πέντε ἡμέραις τώρα με κρατεῖς κλειστό,

χωρὶς νὰ με ἀφήσῃς οὔτε τέταρτο

νὰ πάω παραέξω . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Μὴ θυμῶνῃς δά.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Εἶναι νὰ μὴ θυμῶσῃς . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Μὰ, ψυχούλα μου,

δὲν βλέπεις πῶς τοῦ φύλλου τῆς πορείας σου

ἡ προθεσμία σήμερα τελεῖται,

καὶ ἂν σ' ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ,

ἀμέσως θὰ σὲ πιάσουν χωροφύλακες ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Καὶ ἂν με πιάσουν, Σμαραγδῆ μου, τί μ' αὐτό ;

Καὶ ὡς πολίτης Ἑλλῆν καὶ ὡς ἄνθρωπος

δὲν πρέπει νὰ προσφέρω εἰς τὸ ἔθνος μου

ψυχὴν καὶ σῶμα ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Εἶμαι σύμφωνος σ' αὐτό.

ἀλλὰ κί' ἐγὼ, ποῦ μόλις ἔγινα προχθές

ὑστερα ἀπὸ τόσα πικρὰ βάσανα

τοῦ Πατατράκα νόμφη, εἶναι δίκαιον

νὰ μείνω ζωντοχόρα τόσῳ γρήγορα ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Μὴ κλαῖς, Σμαραγδῆ μου περιπόθητος.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Νὰ χάσω τόσα χάρια, τόσον ἔρωτα,

νὰ μὴ σὲ βλέπω εἰς τὸ πλάγι μου, νὰ μὴ ᾄδῃς

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

*ὦ! μὴ με κάμῃς νὰ δακρῶσω, Σμαραγδῆ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Σὺ νὰ κοιμάσαι 'στὸ τσαντίρι, καὶ ἐγὼ
'στὴν νυμφικὴν παστάδα ὀλομόναχη.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

*ὦ! δὲν ἀντέχω πλέον . . . κλαίω σὰν μωρό.

Πατρίς, γυναῖκα, ἔρω, πόλεμος, τιμὴ,

Τσαντίρι, κουραμάνα, νυμφικὴ παστάς,

*ὦ! ἔλ' αὐτὰ κτυποῦνται 'στὸ κεφάλι μου

σὰν μπάλας τοῦ μπιλιάρδου . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Πατατράκα μου . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

*Ὀχι, δὲν κλαίω πλέον . . . τ' ἀπεφάσισα.

Θὰ γίνω στρατιώτης . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Πατατράκα μου . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ναί! δός μου τὸ καπέλο μου ὀργήγορα.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Μὴ βιάζεσαι δὰ τόσῳ, Πατατράκα μου.

Καιρὸς δὲν εἶν' ἀκόμη διὰ πόλεμον.

*Ὅταν σημάνη ἡ πατρίς τὴν σάλπιγγα,

ἐγὼ μονάχη θὰ σοῦ ζῶσω τὸ σπαθί

ὡς ἄλλη Σπαρτιάτις εἰς τὴν ἐσθῆν σου.

Μὰ τώρα . . . στάσου κημποσο νὰ σὲ χαρῶ,

νὰ νοιώσω κί' ἐγὼ ἄιγα πῶς παντρεύτηκα.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

*Ὀχι, θὰ φύγω τώρα . . . ἐτελεῖωσε.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Καταραμένον φύλλον κί' ἀποτρόπαιον.

Σὺ πάσαν ἡσυχίαν μοῦ ἀγῆσες.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

*Ὅσοι καὶ ἂν τὸ σχίζεις, Σμαραγδίτσα μου,

δὲν θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τοῦτο τὸ κακὸ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ ἀνωτέρω. ΜΑΡΚΟΣ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Τί τρέχει, Μάρκο ;

ΜΑΡΚΟΣ.

Πόλεμος καὶ πόλεμος.

'Ἐδῶ κί' ἐκεῖ γυρίζουν χωροφύλακες

κί' ἀρπάζουν ὅποιον εὐρουν . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Παναγία μου !

ΜΑΡΚΟΣ.

'Ἐπῆραν κί' ἓνα γέρο ἄμπρος 'στὰ μάτια μου,

γίνατ' ἦτανε γραμμένος 'στὸν κατάλογο

εἰκοσιέξη χρόνων . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

*Ἄχ! πῶς ἤθελα

νὰ ἦσουν ὡς τὸν Μάρτη, ἄνδρα μου, παπᾶς ;

ΜΑΡΚΟΣ.

'Ἄμμ' καὶ παπᾶς νὰ ἦτον, θὰ τὸν ἔπερναν,

γίνατ' κί' ἀπὸ α μοναχοῦ ἔμαθα

πῶς ἔπῆραν ἓνα δυὸ καλογερόπαιδα.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Και κάθομαι ακόμη μέγ' στο σπήτι μου,
ἀφού και οί παπάδες τώρα γίνονται
του ἔθνους στρατιῶται ; . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Μὴ φουσκώνης δὲ,
καὶ δὲν θὰ κάμης οὔτε βῆμα ἔπ' ἔδω.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Θὰ φύγω . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Δὲν θὰ φύγης . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Δίς μου γρήγορα
σοῦ λέγω τὸ καππέλο μου

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Καλὰ λοιπόν.

Ἄφου τὸ θέλεις εἰς' ἐλεύθερος νὰ πῆς.
Ἄλλὰ κί' ἐγὼ σὺν φύγῃς εἰς τὸ πείσμα σου,
θὲ νὰ λιγοθυμήσω . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Λιγοθύμησε.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Νὰ ! μ' ἐπίσω' ἢ καρδιά μου . . . Ἄχ ! ἀπέθανα !

ΜΑΡΚΟΣ.

Κυρά, κυρά . . . σπ' ἀλήθεια 'λιγοθύμησε.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ἰόλιγο ξύδι καὶ ἀνόθερο

ΜΑΡΚΟΣ.

Εὐθύς.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Γυναῖκα μου, ἐδώμαι . . . γιὰ χιτῆρι σου
δὲν φεύγω . . . θὰ ἀκούσω ὅ, τι κί' ἀν' μοῦ 'πῆς
καὶ μάλιστα, ἀν' θέλῃς, γιὰ ἀσφάλεια
δέχομαι νὰ μὲ κλείσης 'στό ὑπόγειο.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Σὺ . . . εἶσαι . . . Πατατράκα ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ναί, γυναῖκά μου.

ΜΑΡΚΟΣ.

Νὰ ! ἔφερα τὸ ξύδι . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Δὲν χρειάζεται.

Δὲν ἔχω πλέον τίποτε

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Σοῦ 'πέρασε ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Ναί . . . ναί Λοιπὸν θὰ φύγῃς, Πατατράκα μου ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Πᾶ ! πᾶ ! θεὸς φυλάξοι !

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Μάρκο, πήγαινε
νὰ κλείσης κάθε πόρτα καὶ παράθυρο,
καὶ ἀν' κάνεις ζήτησιν τὸν ἀφέντη σου,
νὰ τοῦ εἰπῆς πῶς 'πῆγε εἰς τὴν Κέρκυρα.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

(Καὶ βέβαια θὰ ἦμαι γιὰ τὴν Κέρκυρα,
ἀν' θὰ πηγαίνωμ' ἔτσι)

ΜΑΡΚΟΣ.

Τρέχω 'στὴ στιγμή.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Ἐγὼ πηγαίνω μέσα 'στό γραφεῖόν σου,
νὰ σοῦ εὐρῶ κανένα μυθιστόρημα,
γιὰ νὰ περῆς τὴν ὥρα σου εὐχάριστα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ μόνος.

Ἴδου καὶ πάλιν μόνος καὶ κατάκλειστος.
Νὰ κινδυνεύῃ ἢ φιλιότη μας πατρίς,
νὰ πέρουν τὸ τουφέκι κί' οἱ καλόγεροι,
κί' ἐγὼ ὁ Πατατράκας νὰ εὐρίσκωμαι
κλεισμένος μὲς 'στό σπήτι σὺν χανούμισσα ;
Ἦ ! σύγγνωτε, προγόνων σεβασταὶ σκιά !
Ἄν τὰ λινὰ ἀκόμη δὲν ἐφόρῃσα,
ἐγὼ δὲν πταίω, πταίει ἡ γυναῖκά μου.
Σεῖς, πρόγονοι, εἰς ὄλους μαρτυρήσατε,
ὅτι ὁ Πατατράκας εἶναι ἔτοιμος
τὰ πάντα νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ ἔθνος του,
ἀλλ' ὅτι εἰς τὴν ὥραν τῆς ἐξάψεως
λιγοθυμᾷ ἀμέσως ἢ γυναῖκά του,
καὶ πᾶν 'στό βρόντο ὅλα του τὰ σχέδια.
Ἄλλ' ὅμως μὲς 'στό στήθος τί αἰσθάνομαι ;
Τὰ κόντρα σοὶ κυττάζω τὰ ἀθάνατα,
κί' εὐθύς ἀνάθω ὄλος σὺν πετρέλαιο.
Ἴδου τὸ Μεσολόγγι . . . νὰ ! ὁ Βότσαρης ! . .
Ἦ ! νὰ κί' ὁ Καραϊσκάς μὲ τὴ σπάθα του.
Βάλτε φωτιά 'στὰ τύπια . . . ὅλα θάλασσα.
(Τὰ ῥίχνει ὅλα).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ, ΣΜΑΡΑΓΔΗ, ΜΑΡΚΟΣ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Τί εἶν' αὐτὸς ὁ κρότος ; Τί μοῦ ἐπαθεῖς ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Τὰ κόντρα τῶν προγόνων μ' ἐνθουσίασαν,
κί' ἔρριξα τὸ τραπέζι . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Μάρκο.

ΜΑΡΚΟΣ.

Ἐφθασα.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Τὰ κόντρα ὅλα γρήγορα ξεκρέμασε
νὰ μὴν ἐνθουσιάζεται ὁ ἀνδρας μου.

ΜΑΡΚΟΣ.

(Μὰ τούτη δίχως ἄλλο ἐπαλάθωσα).
ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Σοῦ φέρνω νὰ διαβάσης τὰ μυστήρια
τοῦ βίου τῶν συζύγων . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Μ' ὑπεχρέωσε.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Σ' ἀφίνω μόνον νὰ διαβάσης ἡσυχα,
κί' ἐγὼ πηγαίνω νὰ κεντήσω . . . Πρόσεχε
μὴν ἐξαφθῆς καὶ πάλιν . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Μεῖνε ἡσυχος.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ μόνος.

Μοῦ 'πῆραν καὶ τὰ κόντρα . . . Ἦ ! ἀνάθεμα !
Λοιπὸν τί ἄλλο μ' ἀπομένει ; . . . Ἄ ! Ἴδου
τοῦ κυνηγοῦ τὸ ὄπλον . . . Ἦ τουφέκι μου,
ποῦ 'σκότωνες κοτσύφια, τρυποκάρυδα
καὶ τόσα ἄλλα τ' Ἄφεντούλη πετεινά,
ἔλθε νὰ μοῦ ἐξάψῃς σῶμα καὶ ψυχὴν.
Ἄς ὑποθέσω ὅτι εἶμαι 'σιὴ γραμμὴ.
Ἴδου ἐδῶ τῶν Τούρκων τὸ στρατόπεδον,
κί' ἐκεῖ τὸ τῶν Ἑλλήνων . . . Ἐφοδος λοιπόν.
Μὲς 'στό σταυρὸ κτυπάτε . . . πῦρρρ ! !

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ, ΜΑΡΚΟΣ, ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

ΜΑΡΚΟΣ.

Σκοτώθηκα ! !

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ἦχ ! τί κακὸ μοῦ ἔλθε 'στό κεφάλι μου.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Θεὸ μου ! τί συνέβη ;

ΜΑΡΚΟΣ.

Τίποτα, κυρά.

Μ' ἐπῆρε γι' Ἀρβανίτη ὁ φρέντης μου,
κί' ἐτράβηξ' ἓνα συμπάρο . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Δόξα τῷ θεῷ.

Δὲν ἐσκοτώθης, Μάρκο ;

ΜΑΡΚΟΣ

Σοῦ 'χωράτεψα.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Μὰ τί σοῦ ἔλθε πάλι, Πατατράκα μου,
κί' ἐπῆρες τὸ τουφέκι ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

'Ενθυμήθηκα

τὸ πρῶτο μου κυνήγι, κί' εὐθύς ἀρπαξά
τὸ δίκανο 'στό χέρι, μὰ δὲν εἴξευρα
πῶς ἦτανε γεμάτο . . .

ΜΑΡΚΟΣ

'Γὼ τὸ γέμισα

μὲ σκῆγια καὶ μπαρούτι . . . Ἦχ ! κί' ἀν' ἔβαζα
κανένα βόλι μέσα, τί θὰ 'πάθαινα !

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Νὰ πάρῃς τὸ τουφέκι, Μάρκο, γρήγορα,
καὶ νὰ τὸ κρύψῃς κάτω 'στό ὑπόγειο.

ΜΑΡΚΟΣ

Παράδωσε τὰ ὄπλα σου . . . Μεταβολή ! . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

(Πάει καὶ τὸ τουφέκι . . . τρεῖς ἀνάθεμα !)

ΜΑΡΚΟΣ

Κυρά, τὴν ὥρα ὅπου 'μπήκα μέσα 'δῶ
εἶδα ἀπ' ἐξῶ δύο χωροφύλακες
νὰ βλέπουνε ἀπάνω εἰς τὸ σπήτι μας.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Δὲν ἐκλείσες τῆς πόρταις, τὰ παράθυρα ;

ΜΑΡΚΟΣ

Τὰ ἔχω κλείσει ὅλα . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Πήγαινε νὰ 'δῆς,

ἐν ἦν' ἀκόμη ἐξῶ . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ, ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Πατατράκα μου . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Τί εἶναι πάλι, Σμαραγδῆ μου ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Σπαρταῶ

καὶ τρέμω σὺν τὸ ψάρι ἀπ' τὸ φόβο μου.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Γιατί φοβάσαι ; μὴ δὲν ἦμ' ἐδῶ καλὰ
ἀσφαλισμένοις ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

'Οχι, Πατατράκα μου.

Νομίζω πῶς δὲν εἶσαι ἀσφαλῆς ἐδῶ.

Φοβοῦμαι, τρέμω ὅλη . . . νὰ ! νὰ ! ἐρχονται.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Καλὲ κάνεις δὲν εἶναι . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Πῶς ἐτρόμαξα !

'Ἀχ ! ἔλα νὰ σὲ κρύψω, Πατατράκα μου.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Καλὲ καὶ πάλιν δεῦτε προσκυνήσωμεν ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

'Ἀχ ! ἔλα νὰ σὲ κρύψω, ἔλα 'γρήγορα.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Μὰ σὺ 'στό νοῦ σου τόβαλες, γυναῖκα μου,
νὰ μὲ ἀποβλακώσης σώνει καὶ καλά,
διὰ νὰ ἔχω λόγον ἐξαιρέσεως
ὡς βλάξ ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Θὰ ἔλθῃς νὰ σὲ κρύψω ; εἰδεμὴ

λιγοθυμῶ καὶ πάλι . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

'Ερχομ' ἐρχομ.

Καὶ ποῦ θὲ νὰ μὲ βάλλῃς ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Μὲς 'στὰ κούτσουρα.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

Καλὲ τί λὲς, γυναῖκα, μὲς 'στὰ κούτσουρα ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Ελά 'λίγα λεπτά μόνο, Πατατράκα μου. ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ Τί ποτον αίσχος! . . . 'Η πατρίς να με καλῆ, και μεταξὺ κουτσούρων κουτσουρα κι' ἐγὼ τοῦ στήθους μου νὰ σβύνω τὸν Βεζούδιον. Καὶ ὅλα ταῦτα πάσχω ὁ ταλαίπωρος ἐν ἔτει σωτηρίῳ ὀδοσκόποντα, ὅποτε κι' ὁ Μπαστίνας ἀνεκάλυψε πῶς δὲν κινεῖτ' ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

ΜΑΡΚΟΣ μόνος.

'Ἐφύγανε, κυρά, οἱ χωροφύλακες. Δὲν εἶν' ἐδῶ κανένας. . . 'Α! 'στὸ διάβολο! μ' αὐτὰ τὰ σουρτα φέρτα ἐκουράστηκα. Μὰ τί κουτὸς ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης μου! Τὸν κάνει ὅπως θέλει ἡ γυναῖκά του. Φοβάται τῆς λινάτσας μὴν τοῦ βάλουσε, κι' ὅλο κλειστὸ τὸν ἔχει. . . Μὰ νὰ 'πούμε δά τὴν μαύρ' ἀλήθεια, ἔχει δίκιο ἡ φτωχὴ. Οὐτ' ἓνα μὴν' ἀκόμη δὲν τὸν 'χάρηκε, κι' εὐθὺς νὰ τῆς τὸν πάρουν ἀπ' τὸ πλάγι τῆς; Μὰ τούτη τῆ λινάτσα πρέπει ὅλοι μας, κι' ἐγὼ και σὺ κι' ἐκεῖνος νὰ τὴν βάλουμε. (Σημαίνει τὸ ὠρολόγιον). 'Ο! Διέβουλε! . . . 'Η ὥρα ἐπροχώρησε, κι' ἐγὼ ἀκόμη τίποτα δὲν 'ψούνησα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ μόνη.

Καλὰ τὸν ἔχω κρύψει μὲ 'στὰ κούτσουρα. 'Ἐσύχασα ὀλίγο. . . 'Αχ! κι' ἂν μ' ἄκουσε, καὶ πρὸ τεσσάρων χρόνων μ' ἐνυμφεύετο, θά 'κάνανε ὡς τώρα τέσσερα παιδιὰ, καὶ θὲ νὰ εἶχε λόγον ἐξαιρέσεως.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΜΑΡΚΟΣ, ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ, ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

ΜΑΡΚΟΣ. (ἔσωθεν.) Κυρά, ἀφέντη, κλέφταις μὲς 'στὰ κούτσουρα. ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ. Βίμαι ἐγὼ, βρὲ Μάρκο. . . ΣΜΑΡΑΓΔΗ. 'Αχ! τὸν ἐπισκεπν. ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ. (εἰσερχόμενος.) 'Αναθεμά σε! . . . μούσπανεσ τὰ κόκκαλα. ΜΑΡΚΟΣ. Μὲ συμπαθῆς, ἀφέντη. . . δὲν σ' ἐγνωρίσκω. ΣΜΑΡΑΓΔΗ. Τί πάθατε; τί εἶναι; . . .

ΜΑΡΚΟΣ.

Μόλις 'πήγαίνα νὰ πάρω τὸ καλάθι γιὰ τὸ ψούνημα, μοῦ 'φάνηκε σὰν κρότος και πατήματα 'στὴν ἀποθήκη, ποῦχοιμε τὰ κούτσουρα. Πηγαίνω και τί βλέπω; . . . Ἐναν ἄνθρωπο. Κλέφταις λοιπὸν φωνάζω, και 'στὸ χέρι μου ἀρπάζω ἓνα ξύλο. . . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ,

'Αθεόφοβε!

Μάρκος.

Μὲ συμπαθῆς, ἀφέντη. . . σὺ ἐκόντεψες. Νὰ μὲ σκοτώσῃ; λοιπὸν σ' ἔδειρα κι' ἐγὼ και ἤλαμ' ἴσα ἴσα. . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Και δὲν ἀνοίγεις

τὰ μάτια σου, καυμένε;

ΜΑΡΚΟΣ.

'Ἦταν σκοτεινὰ.

Μὰ 'στὸ θεὸ σου, δὲν μοῦ λὲς, ἀφεντικὸ, τί ἐζητοῦσες μέσα εἰς τὰ κούτσουρα;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

'Ἐρώτησε γιὰ τοῦτο τὴν γυναῖκά μου.

ΜΑΡΚΟΣ.

(Τώρα καταλαβαίνω. . . 'Αμα ἄκουσε πῶς κάνουν καραούλι χωροφύλακες, ἐπῆγε νὰ τὸν κρύψῃ. . . .)

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Ποιὸς ἐκτύπησε;

'Αχ! κρύψου πάλι, Πατατράκα μου. . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

'Εγὼ;

νὰ πάω πάλι νὰ ἀποκουτσουρωθῶ;

ΜΑΡΚΟΣ

Κυρά μου, μὴ φοβάσαι, και ἐφύγανε ἐκεῖν' οἱ χωροφύλακες. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

'Ἐφύγανε;

τοὺς εἶδες μὲ τὰ μάτια σου;

ΜΑΡΚΟΣ

Μὰ τὸ θεὸ.

(κρούονται ἐξω φωναί) Τὸ ἔκτακτον παράρτημα τῆς ὥρας και τὸ νέον διάταγμα περὶ ἐπιστρατείας.)

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Τρέξε νὰ πάρῃς, Μάρκο, τὸ παράρτημα.

ΜΑΡΚΟΣ

Βρὲ μάγκα, μὲ τῆς ὥρας τὸ παράρτημα.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

'Αχ! Τί νὰ λῆξ τοῦτο τὸ διάταγμα;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ

'Ἐφῶ κι' ἐγὼ τί λὲς. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Μοῦ ἐθύμωσες;

ΜΑΡΚΟΣ

'Ἰδοῦ, κυρά, τῆς ὥρας τὸ παράρτημα.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ (ἀναγινώσκουσα)

(ἀ'αναβάλλεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἐν τῷ στρατῷ κατάταξις πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑπάνδρων, και τῶν ἐχόντων και μὴ ἐχόντων τέκνα. . .) Τί εὐτυχ(α) ἢ τί ἀνέλπιστο; χαρὰ!

ΜΑΡΚΟΣ

Και γιὰ τοὺς χήρους; λὲς τίποτα, κυρά;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ

Και τῶρα, σύζυγέ μου, εἰς' ἐλευθέρους.

Πήγαίνα ὅπου θέλεις. . .

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Δοξά τῷ θεῷ.

Μὲ ὅση χαρὰ βλέπει ὁ κατ'ἀδικος, ποῦ τρώγει τὴ ζωὴ του μὲς 'στὸν Μενδρεσέ, φεγγάρι, ἥλιο κι' οὐρανὸ ἐλευθέρους, μὲ τόση κι' ἐγὼ 'δγαίνω ἀπ' τὸ σπῆτι μου. 'Αντίο, Σμαρκαγδῆ μου. . . τὸ καπέλο μου. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Τὸ ἔχω 'στὸ σεντοῦκι τοῦ γραφείου σου.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ, ΜΑΡΚΟΣ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Νὰ πῆς ἀμέσως, Μάρκο, γιὰ τὸ ψούνημα.

ΜΑΡΚΟΣ.

Κυρά, τὴν πόρτα νὰ ἀφήσω ἀνοικτὴ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Ναί! ἀνοίξε και πόρταις και παράθυρα, κι' ἂς ἔλθουν ὅσοι θέλουν χωροφύλακες. Δὲν τοὺς φοβοῦμαι πλέον. . . ἂ; κοπιᾶσουνε.

ΜΑΡΚΟΣ.

Λοιπὸν πηγαίνω. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

'Απ' ἐκεῖ ποῦ θὰ περνήξ, γὰ πῆς και 'στὴν Κατήγκω τοῦ Καραμπάμπα, και νὰ τῆς δώσῃς τὸ παράρτημα αὐτὸ νὰ τὸ διαβάσῃ. . .

ΜΑΡΚΟΣ.

Μάλιστα.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Και νὰ τῆς 'πῆς

εἰς τὰς οὐκὶ τὸ βράδυ νάσαι ἔτοιμη, και θὰ περάσω μὲ τὸν ἄνδρα μου μαζί, νὰ πάμε 'λίγο ἐξω μὲ τὴν ἀμαξα.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ μόνη.

'Απ' τὴ χαρὰ μου μούρηται νὰ τρελαθῶ. 'Τυχὴ μου Πατατράκα! . . . Πόσο θὰ χαρῆ κι' ἡ φίλη μου Κατήγκω τοῦ Καραμπάμπα. Κι' ἐκεῖνη ἡ καυμένη εἶναι νεόνυμφη, κι' ἀκόμη 'λίγο τῆς τὸν ἔπερναν προχθὲς. 'Ακοῦς ἐκεῖ! νὰ πέρνουν οἱ σαληρόκαρδοι 'στοῦ μέλιτος τὸν μῆνα τοῦς συζύγους μας! Κι' ἂν μέσα 'στὴν 'Αθήνα κἀν τοὺς ἀφιναν ὡς ἔτου γίνῃ πόλεμος, ὑπομονή. 'Αχ! ἂν δὲν εἶχε ἡ πατρίς μας σύνορα, ἀμέσως τώρα θάλεγα 'στὸν ἄνδρα μου: εφόρσε τὴν λινάτσα, Πατατράκα μου,

πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος και τοῦ γένους σου, και ὅταν ἔλθῃ τοῦ πολέμου ὁ καιρὸς, μέσα 'στους Τούρκους πῆσε και. . .

Τί κτύπησε; . . .

Μπα! . . . ἦτανε ἡ γάτα. . . Πῶς ἐτρόμαξα!

'Ἐνόμισα πῶς εἶναι ὁ 'Ριζόπουλος.

'Ὅσο γενναῖος εἶν' ὁ Πατατράκας μου,

τόσο ἐγὼ φοβοῦμαι γιὰ τὸ τίποτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ.

ΜΑΡΚΟΣ, ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

ΜΑΡΚΟΣ.

(ἀρόμῳ εἰσερχόμενος μὲ κάλαθον εἰς χεῖρας.) Κυρά, κυρά. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Τί εἶναι;

ΜΑΡΚΟΣ.

'Ὁ ἀφέντης μου

και ἄνδρας σου. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

'Ἐ! τί εἶναι;

ΜΑΡΚΟΣ.

'Ὁ ἀφέντης μου. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Λέγε λοιπὸν, βρὲ χάχα. . .

ΜΑΡΚΟΣ.

'Ὁ ἀφέντης μου

ἐγένηκε σολντάτος. . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

'Ὀνειρεύσαι;

ΜΑΡΚΟΣ.

Πρὶν φθάσω εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Καραμπάμπα, ἐκεῖ κοντὰ τὸν εἶδα, και τὸν 'γνωρίσκω, και ἔτρεξα ἀμέσως. . . .

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Εἶν' ἀδύνατον.

Ὁ εἶδες κάποιον ἄλλον, και ἐνόμισες, πῶς εἶναι ὁ ἀφέντης σου. . . .

ΜΑΡΚΟΣ.

Νὰ στραθῶθῶ,

τὸν εἶδα ἐμπροστὰ μου μὲ τὰ 'μάτια μου.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Σκοτίζεται ὁ νοῦς μου. . . ψέμματα μοῦ λὲς.

ΜΑΡΚΟΣ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι. . . νάτος! ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ. ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ. (μὲ τὴν λινάτσα.)

Ἐε χαιρετῶ, γυναῖκα, και ὡς σύζυγος

κι' ὡς στρατιώτης. . .

ΜΑΡΚΟΣ.

Δὲν σοῦ τῆλεγα, κυρῆ;

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Σὺ εἶσαι, Πατατράκα;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ναι, γυναϊκά μου.

Ἐγώμαι ὄλος κι' ὄλος... Πῶς σου φαίνομαι ;
Μόλις ἐβγήκα ἐξω, μοῦ τὰ ἔφεραν.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Ἄλλὰ ἐκεῖνο τὸ διάταγμα λοιπόν ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ἐθὺς ἐβγήκε κι' ἄλλο, καὶ διέταττε
κι' ὄλους τοὺς παντρεμμένους νὰ στρατολογοῦν,
γιὰ νὰ μὴ λέγουν ἐξω πῶς εὐρέθησαν
εἰ ἐν Ἑλλάδι σύζυγοι ἀνίκανοι.

ΜΑΡΚΟΣ.

(Κι' ἔτσι θὰ πᾶμε ἔμπρός ; μὲ διατάγματα
Τόνα ἀπάνω στάλλο ;... Τί Ρωμαϊκοί !)

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Κι' ἐγὼ νὰ δώσω πίστιν ἰσὸ παράτημα,
καὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ ;
Ἄχ ! θὰ λιγοθυμήσῃ !

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Μὴν πειράζεσαι,

κι' εἴτε λιγοθυμήσῃς τῶρα, εἴτε μὴ,
θὰ ἦμαι στρατιώτης...

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Μὰ τοῦλάχιστον

Τὰ κατσαρά μαλλιά σου δὲν ἔλυθησαν,
ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἀκόμη σοῦ τὰ κοῦρεψαν ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Προθύμως καὶ γενναίως τὰ προσέφερα
εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους ὀλοκαύτωμα,
καὶ κανονίερης ἔγινα ἀτρόμητος.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Τί λέγεις ; Ἰστά κανόνια σὲ κατέταξαν ;

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Τὸ ὄνομά μου ὄλοι ἄμα ἤκουσαν,
γιὰ κανονίερης κάνεις, μοῦ ἐφώναξαν.
Κανόνι, Πατατράκας, εἶναι τὸ αὐτό.
Τόνα σημαίνει τᾶλλο καὶ τᾶνάπαλιν.

ΜΑΡΚΟΣ.

Ἀφέντη μου, κ' ἐμένα μ' ἐνθουσίασες,
καὶ τρέχω κανονίερης ντοῦρος νὰ γίνῃ,
καὶ μὲ τὴ μπάλα μές ἰστά ὄλα θὰ βαρῶ
καὶ ὅπου πάει...

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Ἄ, τι ἔγιν' ἔγινε.

Καὶ τῶρα ἔλα, κανονίερη μου χρυσὴ,
σπικτὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσω...

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Τῶρα μάλιστα.

Ἦ ἔτσι θέλω νᾶσαι, κανονιέρα μου.

ΣΜΑΡΑΓΔΗ.

Μαζὶ σου θάλλῃ νοσοκόμος νὰ γενῶ.

ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΣ.

Ψυχὴ μου Μπουμπουλίνα ! . . Ἰστά ἄρματα λοιπόν.
Εἶναι τρόντι μασκαρῆς καὶ ἀξιος
γιὰ τηγανίου μουτζούρα καὶ γιὰ φτύσιμο
ἐκείνος ποῦ σαπίζει μές ἰστά σπῆτι του,
ἐνῶ ἀστά ὄπλα ἢ πατρί; μᾶς προσκαλεῖ.

Γ. Σουρῆς.

ΑΝΟΙΞΕ

πάλιν τὸ ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας διακόψαν τὰς ἐργασίας τοῦ
πασίγνωστον

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ νέου διευθυντοῦ

κ. Σταύρου Μαχαίροπούλου.

Ἡ νέα διεύθυνσις τὸ ἀνεκάνισεν, καταστήσαν αὐτὸ
πολυτελέστατον καὶ φαιδρότατον τὴν θέαν, ἀνοιχτόκαρδον
ὡς κήπον εἰς ὃν ἐντρύφα ἡ Μελίσσα.

Ὅτ' χαίρεται κανεὶ νὰ τρωγῇ ἐκεῖ μέσα.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ συμπαθητικώτερα ξενοδοχεῖα, συχναζόμε-
νον ἀπὸ βουλευτάς, μεγαλεμπόρους, ὑπαλλήλους, ὑπουργο-
δαίς καὶ φοιτητάς.

Τώρα θὰ προσελκύσῃ περισσότερον καὶ καλλίτερον κόσμον,
διότι ὁ νέος διευθυντής ἔφερε μεταρρυθμίσεις ὄχι μόνον διὰ
τὰ μάτια, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν στόμαχον.

Τὸ ῥαντεβοῦ μας σήμερον εἰς τὴν

ΜΕΛΙΣΣΑΝ.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Α. ΓΙΑΛΟΥΣΗ Καὶ Σας

Ἄτμόπλοιον τῆς ἄνω ἐταιρίας ἀποπλέει τακτικῶς ἐκ Πει-
ραιῶς εἰς Σύρον καθ' ἑκάστην Πέμπτην ὥραν 6 μ. μ. ἐπι-
στρέφει δὲ ἐνταῦθα τὸ Σάββατον πρωῒ. Τὴν ἐσπέραν δὲ ἐ-
κάστου Σαββάτου ὥραν 5 μ. μ. ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς εἰς
Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλίδαν, Ἄρπον,
Νέαν Μιζέλαν καὶ Βῶλον, ἐπιστρέφει δὲ εἰς Πειραιᾶ διὰ τῶν
λιμένων τὴν πρωῒαν ἐκάστης Πέμπτης.

Δι' ἐκτενεστερίας πληροφορίας ἀπευθυντέον ἐν Πειραιᾷ
μὲν παρὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐταιρίας ὄπισθεν τῆς Ἀγίας
Τριάδος, παραπλευρῶς τοῦ φαρμακείου τοῦ κ. Δ. Σούρβα, ἐν
Ἀθήναις δὲ παρὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν ἢ Ἀγκυρα παρὰ
τὰ Χαυτεῖα.

Ἐν Πειραιᾷ, τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1880

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

ΧΙΛΙΩΝ ΕΙΔΩΝ ΛΑΜΠΑΙΣ

ὑπὸ τῆς δωδεκαφίτιλου Μυδραλιοδόλου (Mitrailleur
Brenner) μέχρι τῆς πολυτελεστερίας κρεμαστῆς Λαμπας,
πρὸς δὲ ἀκτινοβολούσας ἐπιτραπεζίους λυχνίας, κομψὰς τῆς
χειρὸς, ἀλλὰς τοῦ τοίχου, σφαίρας, σωλῆνας, φυτίλια, τὰ
πάντα κομιζόμενα ἐξ Ἑυρώπης, κατ' εὐθείαν, ἐκ τῶν καλ-
λιτέρων ἐργοστασίων, εὐρίσκετε εἰς τὸ

ΛΑΜΠΟΠΩΔΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΗΛΛΟΥ

243—Ὁδὸς Ἐρμοῦ—243

τὸ πρῶν τῆς ἐταιρίας Κ. Χουτοπούλου καὶ Σας.

Ὁ κ. Τριαντάφυλλος Μπάλλος, ἀπομείνας εἰδικὸς
εἰς τὸ ἐμπόριον αὐτό, ἐπλούτισεν τὸ Κατάστημά του μὲ ὄλα
τὰ εἶδη τοῦ φωτισμοῦ καὶ πωλεῖ χονδρικῶς καὶ λιανικῶς
εἰς τιμὰς πάντοτε μετρίας.

Εἰς τὸ Κατάστημά του εὐρίσκετε τὸν φωτιστικώτατον
Λύχνον, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Brillan Doppel-Brenner.